

[L. Rasmussen.]
ingen er, der har Tillid til den, ingen, der tror, at den kan udrette noget. Der er kun en eneste Ting, den kan: Pumpe en Bunke Penge ud af Finanskassen. Det kan den, og det gør den eftertrykkeligt.

Jeg citerede før — det blev ogsaa citeret af Venstres ærede Ordfører — de skarpe Udtalelser i „Nationaltidende“ fra Officererne med General Ellis Wolff i Spidsen, og jeg er for saa vidt enig med Venstres Ordfører i, at det er vi vant til. Jeg ved ogsaa, at det vil gaa denne Gang, som det plejer: De Konservative sluger Kamelen, og Venstre bringer de Ofre, som er nødvendige, for at Kamelen kan glide ned. Der vil komme Forlig ogsaa denne Gang, saa vil Officererne rase i to—tre Maaneder over den elendige Ordning, og saa glider vi videre. Det eneste sikre er, at der Aar efter Aar vil gaa en 50 Mill. Kr. ud af Statskassen til en Ordning, som er fuldkommen umulig. Det haster, Venstre er nødt til at have Forlig, det kan ikke fortsætte med Militærordningen af 1922, for det er rigtigt, som Venstres Ordfører sagde: Alt forfalder. Vi har i Aar første Gang paa Finansloven en Bevilling paa Militærbudgettet, der viser det bedre end andet, nemlig til Stormskader. Da vi spurgte i Finansudvalget, svarede man: Det er dem, vi venter skal komme. Og det er ogsaa ganske sikkert, at der vil komme Udgifter til Stormskader, naar der er Tale om de militære Etablissementer, for man har i Loven af 1922 ikke sørget for Penge til Vedligeholdelse af dem. Da jeg var Minister, fik jeg en Stormskaderegning, og saa tænkte jeg: Hvordan kan det være? Er Stormene da militærfjendtlige, eller er der et Forsyn eller andet, der er det, for naar der udbryder en Storm, ødelægger den 3—4 Gange saa meget for Militæret som paa de øvrige Statsbygninger i Danmark. Jeg kunde nu ikke ligefrem tænke mig, at det var Udslag af Antimilitarisme, og saa tog jeg ud for at se paa det. Saa erkendte jeg, at naar man lader alt forfalde, faar Stormen Indpas; hvis man ikke understryger Tagstenene, ryger en hel Side af et Hus ned, hvor ellers Stormen vilde gaa uanset forbi, og saa bliver det 3—4 Gange saa dyrt at faa repareret. Denne Stormskade tager man paa Efterbevilling, og nu er det blevet saa permanent, at der opføres 25 000 Kr. paa Finansloven til Stormskader, men Resten opføres paa Tillægsbevillingsloven, thi at Stormskader kommer, er givet. Saaledes er Ordningen af 1922, og de militære Skibe er i en saadan Forfatning, at Ministeren for enhver Pris maa have et Forlig, saa at han kan

komme ud af Ordningen af 1922, denne uærlige Ordning.

Jeg tror, det vilde være mere mandigt, om vi her i Danmark aabent erkendte vor Afmagt, erkendte, at vi ikke evner at lege med, hvis Magterne igen skulde tørne sammen. Uanset hvilket Parti vi tilhører, er vi ikke bange for at bringe Ofre, endog væsentlige Ofre, naar det gælder om at bevare vort Lands Selvstændighed, men det er min dybeste Overbevisning, at de halve Foranstaltninger, som man har gennemført, og som man nu agter at gennemføre ved dette Lovforslag, rummer den allerstørste Fare for Danmark og ikke den allerringeste Betyngelse. Man har prøvet paa at betegne dette Lovforslag som en Nedsættelse af Militærudgifterne, men dette er jo urigtigt. Jeg siger, at i det Øjeblik, man kunde komme og erklære: Se, her er en Institution, Folkenes Forbund, til den skal du ofre de Penge, du i Dag ofrer til Militæret, og saa er Danmark sikret, ja, saa tror jeg, at Danmark havde Raad til at ofre disse Penge. Men det er min Overbevisning, at vi naar det modsatte gennem den Ordning, her er foreslaaet. Ordningen af 1922 viste sig umulig, uigennemførlig, ubrugelig, ligesom Ordningen af 1909 efter nogle Aars Forløb viste sig ubrugelig, og den Ordning, som her foreslaas, vil vise sig endnu mere umulig, ja, den vil være umulig, endnu inden den bliver gennemført.

Jeg anbefaler, at vi forkaster dette Lovforslag, jeg anser det for ganske uantageligt.

Maa jeg saa slutte med at udtale, ligesom Venstres ærede Ordfører gjorde, at hvad det andet Lovforslag angaar, Lovforslaget om Ændringer i Loven om Statens Tjenestemænd, anbefaler jeg, saaledes som det er Sædvane med den Slags Lovforslag, at lade det gaa uomtalt til Behandling i Lønningsudvalget.

Parkov: I Forslag til Lov om Søværnets Ordning, som blev vedtaget i Folketinget den 27. Juli 1922, er Flaadens Opgaver delt i en Hovedopgave og i særlige Opgaver. Hovedopgaven angives at være:

„At forsvare Danmarks nationale Sikkerhed, dets Højhedsret og Neutralitet i Overensstemmelse med Folkeforbundspagten og indgaaede Konventioner og med dette Formaal for Øje at udføre Kystbevogtningstjenesten og Neutralitetsbevogtningen af Søterritoriet, sikre Forbindelsen mellem Landsdelene, sikre Trafikken i Farvandene, beskytte danske Handelsskibe og lignende.“